

Kari Guddals ti spørgsmål til Virgil Bendixen

KG: Går du ofte på kunstudstilling?

VB: Relativt ofte vil jeg tro.

KG: Hvilken udstilling har du sidst set?

VB: En udstilling på Fanø Kunstmuseum. Udover den faste samling var der en fotoudstilling med landskabsbilleder af en håndfuld fotografer og så en udstilling på overetagen af Gudrun Hasle.

KG: Har du tidligere været på Johannes Larsen Museet?

VB: Ja, det har jeg. Jeg har af og til været der sammen med min familie, når vi tog over at hilse på min farmor, som bor i Odense, og som ofte cykler til museet på sin trehjuler. Det kan jeg godt forstå, for det er et dejligt sted, men det er ved at være nogle år siden.

KG: Kunne du sidde foran et billedtæppe i 10 minutter uden at bruge din telefon?

VB: Ja.

KG: Måske burde der stå en sofa foran hvert billede?

VB: Det ville blive til mange sofaer, men det lyder dejligt.

KG: Kunne du lave et lignende billede på din computer?

VB: Lignende hvad? En gobelin? Det ville være svært at få materialiteten med. Man er hjulpet godt på vej som kunstner, når man tager brug af "virkelige materialer" til at skabe et billede fx., fordi de altid indeholder noget uforudsigelighed, som gør processen omstændelig og nogle gange mere eller mindre tilfældig. Under alle omstændigheder giver det et uforventet input, til hvad motivet bliver, hvordan linjerne skal gå og så videre, og de tilfældigheder kommer selvfølgelig også til udtryk i det endelige værk. Og det er det, der giver en ægte gobelin et mere rigt udtryk end en computertegnet version ville have... Nej, man ville ikke kunne skabe et lignende billede på computeren, men man kunne heller ikke hugge det i sten eller skære det i flamenco. Pixels er pixels, og garn er garn.

KG: Tror du, at dine kammerater vil se udstillingen?

VB: Ja, nogle af dem ville helt sikkert gerne.

KG: Er du betaget af det vævede billede netop pga. langsomheden?

VB: Langsomheden er en del af charmen, helt klart. Men jeg synes ikke, at langsomhed i sig selv er en bedrift, og det er ikke et kriterie, som jeg vurderer kunst på baggrund af generelt. Nogle gange er langsomhed et virkemiddel. I vævning er det mere eller mindre en omstændighed.

KG: Er det bare for nørdet, at en væver ofte bruger et helt år på ét billede?

VB: Næ, det synes jeg ikke. Hvis det tager et år at lave, så kan mindre vel ikke gøre det. Ikke for at lægge en dæmper på mystikken, men der er jo mange processer i vores samfund, der er langsomme. Vi høster kun korn en gang om året, og huse tager ofte flere år at bygge. Romaner kan tage endnu længere tid at færdiggøre, og de færreste uddannelser kan klares på et år.

KG: Ville du synes, at det kunne være dejligt med lyd/musik på en væveudstilling, eller er det netop roen, du nyder?

VB: Lyd kunne være rigtig spændende at arbejde med, tror jeg. Sådant et tæppe, der hænger på væggen siger jo ikke så meget, men der har jo været mange lyde undervejs i tilblivelsen. Dem kunne man da fx godt prøve at integrere på en eller anden måde. Til gengæld tror jeg musik ville være problematisk, for musik kan næsten ikke undgå at være enormt stemningsgivende i et rum, og det ville forstyrre oplevelsen. Eller i hvert fald ændre den, sådan at alle tæpper, der hænger i lokalet med trist musik, bliver til triste tæpper. Men når man så prøver at differentiere mellem musik og lyd, så ender man selvfølgelig altid i en gråzone et sted der midt i mellem. Tja... måske kunne det være meget fedt med musik. Men så undgå at sætte Chopin på, for det besegler ligesom fordommene. Spil et eller andet techno mixtape eller noget i den kategori.